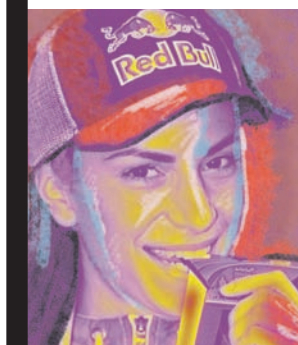

ПОРТРЕТ

Ивана Шпановић од трња до звезда

ДРАГОСЛАВ ВИШЊИЋ

Колика је популарност Иване Шпановић најбоље је показала сцена на Карловом мосту у Прагу после Првенства Европе на коме је победила националним рекордом 6,98 м, најбољим резултатом у историји наше женске краљице спортова. Док је шетала с тренером Гораном Обрадовићем људи су се гурали да би се сликали с њом, узели аутограм...

Страни медији желе интервјуе с Иваном, без обзира да ли се баве спортом, модом... Популарнише снагом талента, лепотом, интелигенцијом и људским квалитетима, целу

Србију и српство. Многа деца због ње желе да тренирају атлетику. Два пута узастопно најбоља спортисткиња државе, већ је озбиљан кандидат за треће звање.

У тренуцима слава лако се заборави на Сциле и Харибде кроз које је прошла да би додирнула звезде.

Почело је како је морало, атлетика је јој у генима, јер се и мама Весна тиме бавила. Одвела ју је у Зрењанину код свог тренера Јанија Хајдуа. Искусни стручњак је изузетно много допринео да Ивана стаса у правог аса. Очинском руком водио је екстравагантну девојче до јуниорског планетарног врха. С обзиром на таленат, могла је да буде сјајан спринтер, али је Хајдуово око видело да је то будући ас у скоку удаљ.

Рођена је 10. маја 1990. године. Као пионирка је 2005. скочила је удаљ 6,43 метра и дала први интервју за „Журнал“. Тешко је било објаснити чак и колегама зашто је „толико простора потрошено на детенце с кикама“. Они који су знали да посматрају знали су да се вундеркинд родио, ловац на даљине, које инстинктом препознаје.

Све до 2008. трајао је овај резултат, што је хранило скептицизам Неверних Тома. Сметало им је додатно и њено екстравагантано понашање, облачење и фризури, али ко је од врхунских атлетичара „нормалан“.

Женски атлетски Моцарт је на Ејофу 2007. у Београду дошао до сребра м иза Дарје Клишине. Велико ривалство двеју лепотица рођено је те године. Само нешто

раније Русиња је била боља и на Првенству света за млађе јуниорке у Острави, где је Ивана забележила 6,41 м.

На Шампионату глобуса у Бидгошћу 2008. Ивана је слушала „Боже правде“ после даљине – 6,61 м. Клишина је била

повређена. Пре тога је на „Мађар Соу“ у Сенти траг у песку оставила иза 6,65 м, захваљујући чему је отишла у Пекинг на прве Олимпијске игре.

У Београду је на Универзијади 2009. Врхунац јуниорске каријере догодио се исте сезоне у Новом Саду. На стадиону „Карађорђе“ одржавало се Првенство Европе. Дарја је траг у песку оставила на 6,80 м. Требало је видети тај поглед плавооке Кнегиње Клишине који је (прилазећи свом тренеру за савет), на тренутак упутила српском тиму. Био је пун надмености, поручивао: „Шта ми можете“. Ивана је сузама залила сребро и сениорски рекорд од 6,71 м чиме је у историју послала резултат Тамаре Малешев (6,68 м). Реванш је морао да се догоди.

Чинило се да га неће дуго бити. Тренер Јани Хајду одлучио је да његова ученица из разних па и његових приватних разлога, пређе код Горана Обрадовића у новосадску „Војводину“. Договор је пао, као и селидба у највећи град српске житнице. На свом првом Првенству Европе 2010. у Барселони Ивана је под Обрадовићевим руководством била осма. У Купу Европе у Београду померила је сениорски национални рекорд до 6,78 м.

Уследило је Првенство Европе за мла-

ђе сениорке 2011. године опет у Острави. Клишина по навици доминира са 7,05 м. Ивана је друга са 6,74 м уз помоћ ветра и 6,71 м регуларно. Био је то период у коме се није разумела с тренером Обрадовићем. Из Драгуа, са СП на коме није ни скакала, стизале су информације да мења тренера, чак да одлази у иностранство (спомињана је Словенија).

– Чини се, као да ја причам француски, а она кинески и да свако мора да начини напор да би разумео оног другог – пожалио се једном у приватном разговору Горан.

Потом је на реду била година још веће кризе. На Купу Србије 2012. досегла је те сезоне највише 6,64 м. Више није могла. Дошло је до стрес фрактуре навикларне кости леве, одразне ноге. Једна од најтежих повреда скочног зглоба. Чак и када се вратила тренингу, опрез због евентуалне обнове повреде, терао ју је да не стане на даску при залету, који је искварила у потпуности. Није се пласирала у финале Првенства Европе у Хелсинкију мада је било јефтино, 6,41 м, што је скакала као пионирка. Имала је два престапа и 6,34 м. У жутој штампи појавили су се ударци испод појаса, недостојни и сада да се понове. „Журнал“ је знао суштину везану за повреду, веровао да неко коме је ова дисциплина у ноздрвама, уз врхунски стручни рад и праве услове не може да пропадне. Ивана се по повратку из Финске јавила поруком: „Хвала на подршци“.

Исте године ушла је у финале Олимпијских игара у Лондону. Шампиони се препознају тако што су успешни и када су лоши. Преокрет је био на помолу. На последњој страни „Журнала“ објављен је из Лондона текст под називом „Крај ноћне море“, али многи нису веровали у то.

На Првенству Балкана у дворани 2013. у Истанбулу дошла је до 6,73 м и рекорда Србије под кровом. У петобоју је сакупила рекордних 4.240 поена. Разочарана је била петим местом у Гетеборгу на ЕП, где је остварила 6,68 м, јер се разболела.

Пресудни моменат било је Првенство Балкана. Због болести није отишла на Медитеранске игре. Рекла је себи да, ако на ПБ не скочи 6,70 неће ни у Москву на СП. Ипак је остварила циљ и потом дошла до прве светске медаље за Србију рекордом 6,82 м. Победила је Клишину први пут и то пред њеном публиком. Потом је то учинила у серији. Клишина је доминирала као јуниорка, Ивана као сениорка. Најуспешнија је Европљанка последње две године.

Већ је познат њен низ који нико није постигао код нас: СП у Сопоту у дворани бронза, ЕП у Цириху сребро, ЕП у Прагу под кровом злато. Да не говоримо о другом месту у апсолутном пласману Дијамантске лиге. Потпуно се разуме с тренером Обрадовићем, изванредним човеком, који уме сјајно да импровизује у раду када треба (одлика врхунских стручњака). Имају услове равне конкуренткињама. Све то Ивани даје ветар у леђа па мирним морем плови ка 7,00 м и медаљама на СП у Пекингу и Олимпијским играма у Рију. Сада све зависи само од тога да ли ће реализовати оно што може, ривалке се не питају превише.